

■ Szórá is alig lenne érdemes, ha elmarad egy tévés produkció. Mindennapos ez a hazai televíziózásban, de sokkal szívósorítóbb, ha minket szegedieket érint. Egy hete írtunk arról, hogy a Managers Kft. és a Városi Televízió közös szombat éjszakai produkciója, a „22-től 02-ig” egyelőre a vállalkozók fantáziájában él tovább, mert a Kábeltelevízió Rt. adásonként 60 ezer forintot kér a jeltovábbításért – egyoldalúan felrúgva minden eddigi szerződést. A társaság ügyvezető igazgatóját igen csak felkavarta, hogy „cenzúrázással” illetve a nyilatkozó vállalkozó, Kónya Sándor. Csábi László elégtételt követelt. Legyen!

– Kónya úr hiába hivatkozik arra, hogy úgynevezett közszolgálati műsort készítettek. A szombat éjszakai adás vastagon kereskedelmi műsor, telis-tele szponzorokkal. A black jack mióta közszolgálati játék?

■ **A műsort finanszírozzák azt állítják, a reklámok nem lépték túl a műsoridő 10 százalékát!**

– Ne beszéljünk közszolgálati tévéről. Inkább úgy fogalmaznék, hogy kereskedelmi, vagy nem kereskedelmi típusú adásról van-e szó? A Városi Televízió negyvenezer forintos havi átalányt fizet azért, hogy a nap huszonnégy órájában legyen egy csatornája. Ez persze csak egy jelképes összeg. Úgy gondoljuk, hogy ha harmadik személy, műsor is belép a képbe, akkor fizessen, hiszen az már üzleti vállalkozás.

Azt csak furcsálljuk, hogy mindez miért nem az éjszakai műsor tervezésekor jutott a társaság vezetőinek eszébe. A képlet ugyanis úgy néz ki, hogy a Managers Kft. szerződést kötött a VTV-vel arra, hogy minden második szombaton éjjel négy órás szórakoztató műsort készítenek – közösen. Ezért a kft. tízezer forintot átvállalt a VTV negyvenezer forintos „csatorna-átalányából”. Jó három hete azonban kapott egy levelet a tévéstúdió, fizessenek ezentúl hatvanezer forintot minden éjszakai műsor után.

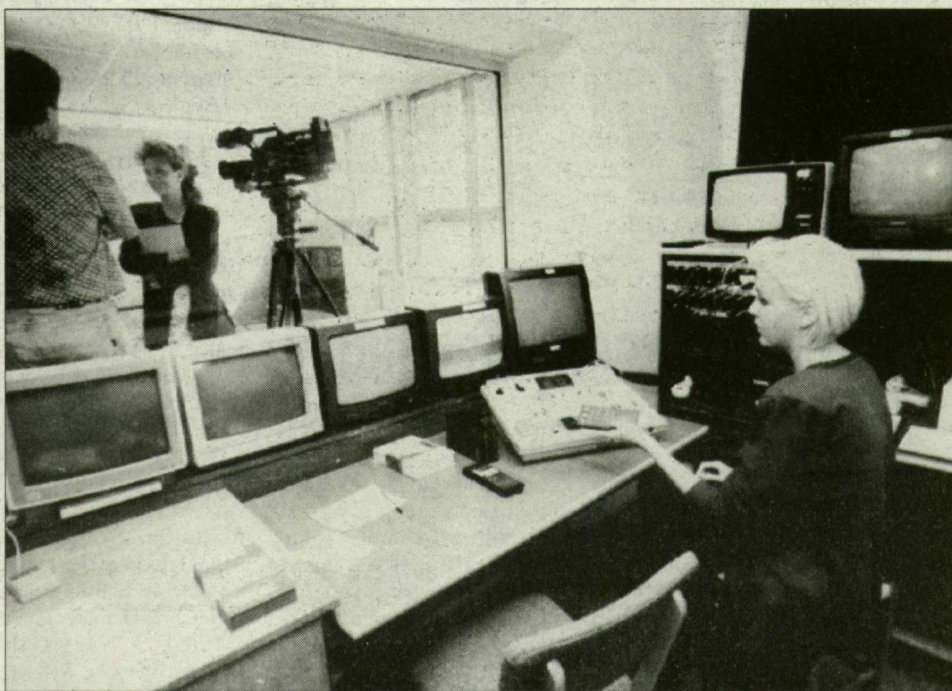
– Mégis csak furcsa, hogy kéthetente ajándékba adunk egy háromszázezer forintot érő műsort a szegedieknek, fizetjük a stúdióberletet, a munkatársakat és a Kábeltevé Rt. a város pénzén épült hálózaton nem hajlandó továbbítani a műsort – képed el Kónya Sándor.

Hol van már a város pénzén

Kábeli zűrzavar ■ A megbízott stúdióvezető elhatárolja magát, de szerződést nem bont ■ Csábi úr kinek focizik? ■ A Managers és a VTV kalandja az éjszakában ■ „Közszolgálati” black jack: a tények csalfa tükre

Csatornacsata, tévés módra, avagy: ki gyűrje maga alá a várost?

Megesik a szívem szegény belügyminiszterünkön, amikor ország-világ előtt bocsánatot kér a képernyőn, amiért rendőrei – a rend őrei – kardlapra hányták a fradi szurkolóit. A tévé nagyhatalom – mondom magamban. A nagy tévé nagy, a kis tévé kisebb hatalom, de azért mégis csak valami. A lassan „botránnyá” szélesedő szegedi kábeltevé zűrök miatt aligha fog majd valaki bocsánatot kérni a nézőktől. A képlet egyszerű, mi több banális: ha egy vállalkozónak támad egy ötlete, s azt meg is kívánja valósítani – egyszerűen több irigye is támad. A vélt, vagy várható haszonból igyekszik mindenki leszedni a sápot.

A szegedi stúdióban. (Fotó: Nagy László)

épült kábelhálózat? – kérdik a részvénytársaság vezetői. Azt ők már többszörösen átépítették, korszerűsítették. Ez már az ő vállalkozásuké. Időközben alaposan átalakult a tulajdonosi kör is a Kábeltelevízió Rt.-ben. A város 7 és fél millió forintjával a közel 17 milliós társaságban nem dirigálhat, A „karmesterpálcát” ügyesen kicsavarták időközben a kezéből. Ami persze nem okvetlenül baj, hiszen tévézni is vállalkozásban érdemes, csak éppen nem mindegy, hogyan.

– Hatalmas zűrzavar uralkodik az egész helyi televíziózásban – állítja Pavlovics Miklós, a Telin Tévé vezetője, hiszen róla azt suttogják, hogy a részvénytársaság segítségével egybe szeretné olvasztani a szegedi tévépiacot.

– Valóban az lenne a cél szerű, ha egy anyagi gondokkal küzdő városi tévét össze lehetne házasítani egy vállalkozásban, gazdaságosan üzemelő kereskedelmi típusú céggel.

Arra az okvetetlenkedésre, hogy ők vajon miért nem fizetnek csatornahasználati díjat a Kábeltelevízió Rt.-nek már Csábi úr adja meg a választ:

– A Telinnek többségi tulaj-

donosa a részvénytársaság és ugyan ki fizetne magának?

Természetesen a többi műsorkészítő stáb sem fizet, a TV 4 is csak az utóbbi néhány hétben „szurkol le” lakásonként 5 forintot, ami 33 ezer előfizetőt számolva már tétel. Az már csak szálla a gerendában, hogy az rt. a csatornahasználati joggal szállt be a Telin-vállalkozásba. Az is hamar kiderül, itt sokkal nagyobb a tét egy éjszakai műsornál. A VTV már elvben birtokosa a frekvencia engedélynek – a tét pedig, ki gyűri maga alá a várost, azaz ki szerzi meg a televíziózás monopóliumát Szegeden.

– Az az alapelvünk, hogy ami nem kereskedelmi adás, azért nem kell fizetni, minden másért igen! – állítja Csábi úr.

Ezek után már csak az értelmetlen számomra, hogy akkor a város miért fizet havi negyvenezer forintot. A szegedi közgyűlések tudósítása aligha lehet kereskedelmi jellegű.

A Kábeltevé Rt. vezetői egyéb ügyekben is igyekeznek képviselni az üzleti szellemet. A cég ugyanis sokáig nemcsak jeltovábbítással, hanem kereskedelmi tevékenységgel is foglalkozott. Sőt, tavalyi bevéte-

lűkből 21 milliót ez hozott a konyhára. Közben azonban megalakult a Phond Rt., amelynek tulajdonosa többek között Csábi László is. Érdekes, hogy ez a másik társaság is kábeltelevíziózáshoz szükséges szerelések forgalmazásával foglalkozik.

■ **Nem furcsa, hogy a Kábeltelevízió Rt. ügyvezetője tagja egy másik társaságnak is, amely gyakorlatilag konkurrenciája annak a cégnek, amelyet vezet?**

– A Phondban csak befektetőként vagyok érdekelt, semmilyen tisztséget nem vállaltam – állítja Csábi úr, majd hozzá teszi: Ezt semmilyen jogszabály nem tiltja.

Igaz, ezt nem is állította senki. De azért talán nem haragszik, ha megfogalmazódik a kérdés ellenfeleiben is: Csábi úr vajon kinek focizik?

– A Kábeltelevízió Rt. ilyen jellegű bevétele tavaly többszöröse emelkedett! A befektetők 5 százalékkal több osztalékot kaptak, mint az előző évben. Senki sem károsította meg az rt.-t – mondja.

De térjünk vissza az éjszakai műsorra. Furcsa, de igaz, hogy az elmúlt napokban sem-

milyen szerződés nem fűzte egymáshoz a VTV-t és a Kábeltelevízió Rt.-t. Az elmúlt időben ugyanis havonta újították a megállapodást. Tavaly még jogi vita is keletkezett a két cég között: az rt. leszereltette a postatorony tetején lévő fejjállomást, így a VTV-t megfosztotta egy időre az élő adás lehetőségétől. Per következett – a televíziósok azonban elbukták, a birtokháborítás ugyanis nem volt megállapítható. Lehet, hogy egészen másért kellett volna pert indítani?

– A Managers-el kötött szerződés rendkívül hátrányos volt a VTV-re nézve! – állítja Koroknay Károly, a május 5-én megbízott stúdióvezető, s mindentől elhatárolja magát.

De akkor vajon miért nem bontotta fel már május 6-án a rossz megállapodást, sőt miért vett részt a műsorok szerkesztésében, készítésében? A szerződést, amelyet a megbízott vezető elődje írt alá, magam is áttanulmányoztam:

„A kft. a közös vállalkozás eredményessége érdekében az alábbiakat vállalja: Biztosítja a 3 órás műsor elkészítéséhez szükséges személyi, szerkesztési, anyagi feltételeket. A műsor

felelős szerkesztője minden esetben a VTV dolgozója... Az általa készített műsoroknál szigorúan betartja a közszolgálati televíziózásra vonatkozó jogszabályi előírásokat. Tudomásul veszi, hogy a reklámidő nem haladhatja meg a műsoridő 10 százalékát... A kft. vállalja, hogy a VTV Kábeltelevízió Rt. kábelcsatornájának használatáért havi 10 ezer forint hozzájárulást fizet. Amennyiben a Kábeltelevízió Rt. a VTV csatorna használati díját a jelenlegihez képest megemlíti, a kft. a hozzájárulást a közösen megállapított összeggel növeli...”

Eddig aligha talál a figyelmes olvasó előnytelen pontot a szerződésben. Az már csak „kukacoskodás”, hogy a VTV jogtanácsosa, a műsort megrendelő Kónya Sándor felesége. Ó ugyanis állítja, nem is látta a szerződést.

– Hogyan köthetett határozott időre szóló megállapodást a VTV a Managers-el, ha neki havi szerződése van velünk? – kérdezi Csábi úr.

Nos, a válasz is kiolvasható a szerződésből: „Amennyiben az elkészült műsor a VTV szándéka ellenére nem kerül a kábelhálózaton továbbításra, úgy a VTV a felmerült kifogásokért felelősséget nem vállal, azt a kábelhálózat üzemeltetőjére hárítja.”

Rugaszkodjunk el végre a Managers-VTV-Kábeltelevízió Rt. közötti vitától. A televíziós sárdobálás ugyanis aligha egyetlen műsor miatt terebélyesedett ki ennyire. A frekvenciára váró VTV ugyanis sokkal nagyobb érték ennél. A vak is látja, itt az egykori városi vagyon birtokbavételéről folyik a küzdelem. Akci ugyanis így vagy úgy, megszerzi azt a médiumot, s a jeleket is továbbítani tudja, monopol helyzetbe kerül Szegeden, s máris maga alá gyűrte a helyi televíziózás várhatóan magas profittal kecsegtető üzletét. Hírlik, az rt. már ajánlatot tett a városnak: a VTV 50 százalékát megvásárolná. Az üzletet a szepő ugyan az volt, mint eddig mindig: döntően a jeltovábbító rendszert vitte volna be apportként az üzletbe.

A város kezéből közben szépen csendben kicsúszott a helyi televíziózás. A vállalkozók pedig valóságos csatorna-háborút vívnak: kié legyen az, ami mindannyiunké?

A médiumokról szóló törvény híján meg is tehetik...

Rafai Gábor

A flakon ára

A Gazdasági Versenyhivatal hozzájárult ahhoz, hogy a Cereol Növényolajipari Rt. az étolaj termelői árát megemelje. A Cereol Rt. az egyliteres étolaj termelői árának 4 forint 40 fillérrel való megemelését azzal indokolta, hogy a korábbi környezetszennyező PVC-flakont környezetbarát műanyagra cserélte, egyben a korábban rosszul záródó, nehezen eltávolítható kupak helyett egy csavaros változatot alakított ki. Mivel a cég meghatározó pozíciót élvez a magyar piacon, vélhetően az emelés a fogyasztói árakban is megjelenik.

Nincsen abban semmi. A pénz pénzt fial. Magyarbbrul is mondják, valahogy úgy, hogy a kutya is oda tesz, ahol már van, de ez a beszéd most nem illik ide. Úgy kezdődött, hogy hozzájutotam Rúzsán egy kis pénzmaghoz, legalább kilenc évvel ezelőtt. Okosan befektettem, de nem lett belőle vagyon. Megszánt dunántúli ismerősöm, adott kölcsön fél marékkan, kamat nélkül. Hazahoztam, még okosabban befektettem azt is, és két év múlva vázába rakhattam a hozadékot. Megint befektettem aztán, és abból lett a nagy boglya pénz. A lottó legrosszabb kedvében se fizet annyit. Házaltam vele, kínáltam fűnek-fának, nem kellett senkinek. Mintha bolondnak néztek volna. Mérgemben vasvillára kaptam, összehánytam, és a kert közepén meggyújtottam.

Ne fusson senki följelenteni, nem az állam hivatalos pénztét herdáltam, csak pénzvirágot, amit Júdás pénzékként ismer a művelt szárazvirág-kertész. Virágbolti érdektelenség miatt lett belőle tüzek marta-léka, a világgpiaci érdektelenség meg se fordult kicsike agyamban. A magját azért szétszortam, jó nagy suhintásokkal, ahogy a rozstot vetették elődeink.

Arattam a pénzt

Ami fönnakadt a gazokon, leverte idővel az eső. Gondoltam, más lehetősége nincsen az életbenmaradásra, ha akar, megkapaszkodik. Örültem is neki, mert lépcsőzetesen bár, de kikelt valamennyi.

Hibbantfejű, aki akkor is örül, ha megtapasztalta már, nem kell senkinek, de nincsen igaza, aki ezt gondolja. Gazok elleni biológiai fegyverként vetettem be, életre szóló versenyt hirdettem az undok tarack és a tünemény pénzvirág között. Akkor se győzném gyökéről glialkával, ha agyon akarnám mérgezni azt a tenyérmű földet, amit kertnek neveznek jobb helyeken, de nem is akarom. Gyerekkorom emlékei között szerepel viszont, olyan sűrűre vetették a csalamadét, hogy egymáshoz ért a sok kukoricaszem, és azt szántották alá. Akkora levegőtlen-ségben megfulladt a tarack. Gondoltam, szegény helyen a pénz is megteszi.

Meg is tette.

Évés közben jön meg az étvágy, erőt vett rajtam megint az átkos pénzsóvárgás, amikor észrevettem, szénásszekérrel is lehet idén, de nem mertem megint kilincselni. Megkértem minden útamba eső ismerőst, akinek van virágbolti ismerőse, kérdezzenek rá szőrmentében. Jött is mind, hogy nem kell. Egy, csak egy hozta a hírt, hogy Győrben keres valaki. Azzal csapott kupán a győri atyafi, hogy neki húsz-ezer szál kellene, de azonnal. Annyi azért nincsen, mondtam neki. Ő meg azt mondta, Ausztriába várják a húszezer szálát.

Mindjárt koppant a fejemben a pénzügyi fölsmerés: lehet, hogy valutát tüzeltem azelőtt? Hagyjuk ezt, nem az én hibám volt, egyelőre csak azt akarom elmondani, és az itteni virágboltosoknak megüzenni, micsoda öröm pénzét aratni. Fölséges érzés, amikor kéveszámra dőlnek markomba a tövek. Meg a kertészeknek: ha minden kötél szakad, pénzzel hadakozzanak a tarack ellen.

Mellékhátása már semmi.

Horváth Dezső